

Begrundelse

Bruno Jerup (EL):

Når vi fra Enhedslistens side har stillet den her forespørgsel til statsministeren og til socialministeren, er det, fordi vi er af den opfattelse, at velfærdssamfundet og velfærdssamfundets fremtid er ét af de allervigtigste politiske og samfundsmæssige spørgsmål, som findes.

Stort set alle partier og regeringen melder sig jævnlige på banen med synspunkter på velfærd og velfærdsproblematikker, og derudover diskuteres der i mange andre sammenhænge blandt de politiske miljøer, i litteratur, i pressen og blandt forskere, hvordan velfærdssamfundet skal udvikle sig.

Det bekymrer sikkert mange mennesker i dette land, om det politiske system i virkeligheden har en skjult dagsorden, der handler om at afvikle velfærdssamfundet i stedet for at gøre det, som er nødvendigt: at udvikle velfærdssamfundet til et stadigt højere niveau.

For Enhedslisten er det vigtigt, at vi alle sammen erkender det fælles ansvar, vi har for hinanden. Vi er alle sammen svage og stærke i perioder af vores liv. Derfor har vi alle sammen i perioder brug for hjælp, praktisk eller økonomisk.

Det er desværre ikke den sociale omsorg, der har stået mest i centrum de sidste 15-20 år, hvor vi igen og igen har set nedskæringer og stramninger på mange af de grundlæggende velfærdsydelse. Vi ved, at socialministeren planlægger ny lovgivning på både bistands- og pensionsområdet og ser desværre også i de oplæg, der indtil nu har været fremme, tegn på stramninger og nedskæringer.

Samtidig har vi noteret os, at repræsentanter for regeringspartierne ved flere lejligheder har givet udtryk for, at velfærdssamfundet skal bevares. Derfor ser vi frem til at høre, hvilke visioner regeringen har for udviklingen af velfærdssamfundet – både de overordnede positioner og mere konkrete ideer. Vi ser naturligvis også frem til at høre de øvrige folketingspartiers synspunkter.

Dette er meget vigtigt, specielt når befolkningen f.eks. ved et kommende valg skal tage stilling til en fremtidig udvikling af det her land, og med de ord vil jeg så give ordet til de to ministre for en besvarelse af forespørgslen.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Ja, det er altså formanden, der giver ordet, hr. Bruno Jerup, men jeg vil gerne give ordet til statsministeren for besvarelse af forespørgslen.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne sig tak til formanden for ordet og hæfte mig ved forespørgslen meget centrale problemstilling:

»Hvad kan regeringen oplyse om målsætningen for udviklingen af det danske velfærdssamfund?« Hvor vil vi egentlig hen? Hvor går vi hen, du – som det jo hedder i et populært indslag gennem de senere år.

Jeg tror, at hvis man skal finde ud af, hvor man skal bevæge sig hen, er det godt at vide, hvor man er, og det er godt at vide, hvad der er stærkest i vores velfærdssamfund: hvad der ikke skal opgives, hvad der skal kæmpes for, hvad der er bedst, og hvad der måske skal fornyes og forbedres.

Jeg vil gerne slå fast til at starte med, for det er der ofte konfusion og flimmet om: Det danske velfærdssamfund er en succeshistorie. Den danske velfærdsmodel, den danske vej er en succes. Det er en unik konstruktion, og jeg synes, det er lidt trættende af og til at høre, hvordan det danske velfærdssamfund bliver rakkert ned rent ud sagt.

Så er der det i vejen, og så er der det i vejen, og så er der det i vejen. En gang imellem kniber det med at se skoven for alle de små træer, der har så travlt med at markere sig med det ene og det andet og det tredje kritikpunkt i forhold til velfærdssamfundet.

Hæver vi os et øjeblik over de daglige politiske trakasserier, når vi til den konklusion, at dette samfund, Danmark, sammenlignet med andre lande er et godt samfund, er et velfærdssamfund.

Og det er jo derfor ingen tilfældighed, at danskerne i vid udstrækning bakker det samfund op, for vi har bygget på de mest fundamentale bastioner, man kan bygge på, nemlig at ethvert menneske i vores land skal have muligheder, alene i kraft af at det er et menneske, ikke muligheder i kraft af at de er særlig velbemidlede eller særlig kortbemidlede, men alene i kraft af at det er et menneske. Muligheder for alle skal der være.